

Tweede deel van de
Edelstenentriologie van Kerstin Gier

Waarom is niemand in haar familie normaal? Gek wordt de zestienjarige Gwen soms van haar strenge oma lady Arista, haar bemoeizuchtige tante Glenda en vooral haar arrogante nichtje Charlotte. Maar boven alles van de vele geheimen in haar eigenaardige familie...

Alles wordt anders als ze op een dag plotseling terecht komt in het Londen van honderd jaar geleden. Wanneer ze gelukkig ook weer snel naar haar eigen tijd terugspringt, wordt duidelijk dat zijzelf het allergrootste geheim van de familie is.

Gwendolyn komt terecht in een wereld van tijdreizen, prachtige kostuums, een geheim genootschap, een machtige graaf en vooral ook... de knappe Gideon. En ze komt erachter dat het niet handig is om dwars door alle eeuwen heen ook nog verliefd te worden...

Lezersreacties op Amazon.com

'Een prachtig en super, super grappig liefdesverhaal!'

'Dit boek heeft maar één nadeel:
het is veel te snel uit.'

Internationaal al meer dan
200.000 exemplaren verkocht

Blossom Books

www.blossombooks.nl
www.abimo.net

ISBN - EAN

0 000000 000000

Kerstin Gier

Saffierblauw

Eindeloos verliefd

Blossom
Books
ABIMO

Kerstin Gier

Saffierblauw

Eindeloos verliefd

Wat er vooraf ging...

In de familie van de zestienjarige Gwendolyn wordt generatie op generatie het tijdreisgen doorgegeven; een gen waarvan de gevolgen zich zullen openbaren rondom het zestiende levensjaar. Iedereen in de familie gaat ervan uit dat Gwendolyns nichtje Charlotte het gen heeft, aangezien zij op de juiste dag is geboren. Charlotte wordt goed voorbereid op deze ongewone eigenschap en krijgt al van kinds af aan extra lessen die haar zullen helpen om in het verleden rond te kunnen lopen, zonder al te veel op te vallen.

De chaos is enorm als blijkt dat niet Charlotte, maar Gwendolyn het gen heeft geërfd. Het blijkt dat Grace, de moeder van Gwendolyn, bewust de geboortedatum van haar dochter heeft vervalst in de hoop haar te beschermen. Hierdoor heeft Gwen nooit de nodige trainingen gehad en zal ze totaal onvoorbereid haar tijdsprongen moeten maken.

Gwen wordt voorgesteld aan een geheime loge, de Wachters. Dit genootschap is al eeuwen bezig om al het bloed van alle tijdreizigers te verzamelen, omdat zich dan een groot geheim zal openbaren. Niemand weet echter wat dat geheim is of weigert het aan Gwen uit te leggen. Ze wordt terug in de tijd gestuurd om deze verzameling compleet te maken, al heeft ze zelf geen flauw idee waar ze mee bezig is.

Gelukkig krijgt ze hulp van de knappe Gideon, die net als Charlotte jarenlang les heeft gekregen om zich goed voor te kunnen bereiden. In het begin gedraagt Gideon zich als een enorm arrogante knul en neemt hij Gwendolyn niet in vertrouwen. Stukje bij beetje lijkt hij te ontdooien en begint Gwendolyn gevoelens voor hem te krijgen...

Tijdens een van de eerste tijdsprongen die Gideon en Gwendolyn samen maken, wordt Gwendolyn voorgesteld aan de graaf van Saint Germain (de oprichter van de Wachters). Tijdens het bezoek hoort ze een dreigende stem in haar hoofd en voelt ze hoe haar keel door een onzichtbare hand wordt dichtgeknepen. Mede door dit voorval, vertrouwt ze de graaf voor geen meter.

Terwijl Gideon en Gwendolyn na het bezoek aan de graaf per koets terugrijden naar de plek waar ze terugspringen, worden ze door een nog onbekend gezelschap overvallen. Hoewel Gideon goed met een degen kan omgaan, wordt hij in het nauw gedreven en redt Gwendolyn zijn leven door een man neer te steken.

De tweede keer dat Gideon en Gwendolyn samen elapseren, worden ze naar Lady Tilney gestuurd, om haar bloed in te lezen in de chronograaf. Daar worden ze echter opgewacht door Lucy en Paul, het duo dat zestien jaar geleden de tweede chronograaf stal en zich sinds die tijd verstoppt in het verleden. Ze worden ervan beschuldigd zelf als eerste het bloed van de twaalf tijdreizigers te willen verzamelen, zodat het grote geheim zich als eerste aan hen zal openbaren. Om de cirkel te sluiten, hebben ze alleen nog het bloed van Gwendolyn en Gideon nodig.

Gwen en Gideon weten ternauwernood te ontsnappen en vluchten een kerk binnen. Ze verstoppen zich in de biechtstoel en wachten totdat ze weer terugspringen naar het heden. Gwendolyn zit nog bij te komen van de schrik als Gideon zich ineens naar haar toebuigt en haar kust...

Wat is het grote geheim wat zich zal openbaren als de cirkel van twaalf zich sluit? Is de Graaf van Saint Germain goed of slecht? Waarom hebben Lucy en Paul de chronograaf gestolen? Wie is het meisje dat Lucy en Paul achterlieten toen zij met z'n tweeën het verleden in vluchtten? En bovenal, is de liefde tussen Gwendolyn en Gideon nu een feit?

Proloog

Londen, 14 mei 1602

Het was donker in de steegjes van Southwark, donker en stil. In de lucht hing de geur van algen, riolering en dode vissen.

Onwillekeurig kneep hij steviger in haar hand en hij trok haar mee. ‘We hadden beter weer langs de rivier kunnen lopen. In deze wirwar van steegjes verdwaal je zo,’ fluisterde hij.

‘Ja, en om elke hoek loert een dief of een moordenaar.’ Haar stem klonk opgewekt. ‘Heerlijk, toch? Dit is echt duizend keer beter dan tussen die benauwde muren opgesloten te zitten en huiswerk te maken!’ Ze trok haar zware jurk iets op en haastte zich toen weer verder.

Ondanks zichzelf glimlachte hij. Lucy’s talent om in elke situatie te allen tijde het positieve te zien, was ongelooflijk. Zelfs het zogeheten gouden tijdperk van Engeland, dat op dit moment zijn eigen naam geen eer aan deed en zich juist van zijn duistere kant liet zien, kon haar niet afschrikken, in tegendeel juist.

‘Jammer dat we nooit meer dan drie uur hebben,’ zei ze terwijl hij weer naast haar kwam lopen. ‘Ik had nog meer van *Hamlet*

genoten als ik het niet in afleveringen had hoeven bekijken.' Handig ontweek ze een smerige modderplas – althans, hij hoopte dat het modder was. Toen maakte ze een paar uitgelaten danspassen en een wervelende pirouette. 'Was het niet fantastisch?'

Hij knikte en moest zich inhouden om niet weer te grijnzen. In Lucy's aanwezigheid deed hij dat te vaak. Als hij niet uitkeek, leek hij nog de eerste de beste idioot.

Ze waren op weg naar London Bridge – de Southwark Bridge, die eigenlijk veel gunstiger gelegen zou hebben, was in deze tijd domweg nog niet gebouwd. Maar ze moesten zich haasten als ze niet wilden dat hun stiekeme uitstapje naar de zeventiende eeuw opviel.

God, wat zou hij er niet voor overhebben om eindelijk die stijve witte kraag af te kunnen doen! Het ding voelde net als zo'n plastic geval dat honden soms moeten dragen na een operatie.

Lucy sloeg de hoek om in de richting van de rivier. Ze leek in gedachten nog steeds bij Shakespeare te zijn. 'Paul, hoeveel heb je die man eigenlijk gegeven, dat hij ons binnenliet in het Globe-theater?'

'Vier van die zware munten, geen idee wat die waard zijn.' Hij lachte. 'Waarschijnlijk was het een heel jaarloon of zoiets.'

'In elk geval heeft het geholpen. We hadden geweldige plaatsen.'

Ze kwamen aan bij de London Bridge. Net als op de heenweg bleef Lucy staan om de huizen die op de brug gebouwd waren te becommentariëren.

Maar hij trok haar verder. 'Je weet toch wat meneer George gezegd heeft: "Als je te lang onder een raam blijft staan, wordt er een po boven je hoofd geleegd"', bracht hij haar in herinnering.

'En bovendien val je op!'

'Je merkt niet eens dat je op een brug staat, het ziet eruit als een heel gewone straat. O, kijk nou, een file! Het wordt langzamerhand tijd dat ze er een paar bruggen bij bouwen.'

De brug was – in tegenstelling tot de steegjes er vlakbij – nog flink druk, maar de karren, draagstoelen en koetsen die naar de andere Theemsoever wilden, kwamen geen meter vooruit. Ver voor zich hoorden ze stemmen, gevloek en gehinnik van paarden, maar de oorzaak van de opstopping konden ze niet ontdekken.

Uit het raam van een koets vlakbij boog zich een man met een zwarte hoed. Zijn stijve witte puntkraag boog naar boven tot aan zijn oren. 'Is er geen andere weg over deze stinkrivier?' riep hij in het Frans naar zijn koetsier.

De koetsier schudde zijn hoofd. 'En al was die er wel, we kunnen toch niet omkeren, we zitten vast! Ik loop wel naar voren om te zien wat er gebeurd is. We kunnen vast zo verder, Sire.'

Grommend trok de man zijn hoofd met hoed en kraag terug de koets in, terwijl de koetsier van de bok klom en zich een weg door het gedrang baande.

'Hoorde je dat, Paul? Dat zijn Fransen,' fluisterde Lucy enthousiast. 'Toeristen!'

'Ja. Heel leuk. Maar wij moeten verder, we hebben niet veel tijd meer.' Hij herinnerde zich vaag ergens gelezen te hebben dat deze brug ooit eens verwoest was en later vijftien meter verderop weer was opgebouwd. Niet echt een goede plek voor een tijdsprong dus.

Ze volgden de Franse koetsier, maar een eind verderop stonden de mensen en voertuigen zo dicht op elkaar dat er geen dooro-

men meer aan was.

‘Ik heb gehoord dat er een kar met olievaten in brand is gevlogen,’ zei de vrouw voor hen tegen niemand in het bijzonder. ‘Als ze niet uitkijken, brandt straks de hele brug nog af.’

‘Maar niet vandaag, voor zover ik weet,’ mompelde Paul en hij greep Lucy’s arm. ‘Kom, we gaan terug en wachten aan de andere kant op onze tijdsprong.’

‘Weet je het wachtwoord nog? Voor het geval we het niet op tijd halen?’

‘Tets met koets en lava.’

‘*Gutta cavat lapidem*, stomkop.’ Ze keek giechelend naar hem op. Haar blauwe ogen fonkelden van opwinding en plotseling schoot hem door het hoofd wat zijn broer Falk gezegd had toen hij hem vroeg wat het perfecte tijdstip was. ‘Ik zou niet veel tijd verspillen aan praten. Ik zou het gewoon doen. En als ze je dan een mep verkoopt, weet je hoe je ervoor staat.’

Falk had natuurlijk willen weten over wie het ging, maar Paul had geen zin gehad in discussies die begonnen met: ‘Je weet toch dat elke relatie tussen een De Villiers en een Montrose puur zakelijk moet zijn!’ en eindigden met: ‘En bovendien zijn de meisjes Montrose allemaal vreselijk truttig, die later net zulke draken worden als lady Arista.’

Hoezo truttig?! Misschien gold dat voor de andere meisjes Montrose, maar zeker niet voor Lucy.

Lucy, over wie hij zich elke dag weer verbaasde, die hij dingen had toevertrouwd die hij nog nooit iemand verteld had. Lucy, met wie je letterlijk...

Hij haalde diep adem.

‘Waarom blijf je staan?’ vroeg Lucy, maar toen had hij zich al naar haar toe gebogen en zijn lippen op haar mond gedrukt. Drie seconden lang was hij bang dat ze hem zou wegduwen, maar toen leek ze haar verrassing te hebben overwonnen en beantwoordde ze zijn kus, eerst heel voorzichtig, toen nadrukkelijker.

Eigenlijk was dit een verre van perfect moment en eigenlijk hadden ze vreselijke haast, want ze konden elk moment hun tijdsprong maken, en eigenlijk...

Paul vergat het derde argument. Het enige wat nu telde, was zij.

Maar toen viel zijn blik op een gestalte met een donkere kap over het gezicht en hij sprong geschrokken naar achteren.

Lucy keek hem een moment lang geërgerd aan, werd toen rood en staaarde naar haar voeten. ‘Het spijt me,’ mompelde ze verlegen. ‘Larry Coleman zei ook al dat zoenen met mij voelt alsof iemand een handvol onrijpe kruisbessen in je gezicht duwt.’

‘Kruisbessen?’ Hij schudde zijn hoofd. ‘En wie is Larry Coleman, in duivelsnaam?’

Nu leek ze totaal in de war en hij kon het haar niet eens kwalijk nemen. Op de een of andere manier moest hij proberen de chaos die in zijn hoofd heerste weer te ordenen. Hij trok Lucy weg uit het licht van de fakkels, pakte haar schouders beet en keek haar diep in de ogen. ‘Oké, Lucy. Ten eerste: je kust ongeveer net zoals... hoe aardbeien smaken. Ten tweede: als ik die Larry Coleman tegenkom, mep ik hem op z’n smoel. Ten derde: onthoud goed waar we gebleven zijn. Maar op dit moment hebben we een piepklein probleempje.’ Zonder iets te zeggen wees hij naar de lange man, die nu nonchalant uit de schaduw van een kar vandaan slenterde en zich vooroverboog naar het raam van de koets van

de Fransman.

Lucy's ogen werden groot van schrik.

'Goedenavond, baron,' zei de man. Hij sprak ook Frans en zodra ze de klank van zijn stem hoorde, kniep Lucy hard in Pauls arm. 'Wat een genoegen om u hier te treffen. Het is een verre reis, van Vlaanderen naar Londen.' Hij schoof de kap van zijn hoofd.

Uit het binnenste van de koets klonk een verraste uitroep. 'De onechte markies! Wat doet ú hier? Hoe zit dat in elkaar?'

'Dat zou ik ook graag willen weten,' fluisterde Lucy.

'Begroet men zo zijn eigen nazaat?' reageerde de rijzige man opgewekt. 'Tenslotte ben ik de kleinzoon van de kleinzoon van uw kleinzoon, en al noemt men mij wel de Man zonder Voornaam, ik kan u verzekeren dat ik er wel een heb. Meerdere zelfs, om precies te zijn. Mag ik u in uw koets gezelschap houden? Hier buiten is het niet echt aangenaam en op deze brug zal het nog wel enige tijd vast staan.' Zonder het antwoord af te wachten of zelfs maar om zich heen te kijken, opende hij de deur van de koets en klom naar binnen.

Lucy had Paul twee stappen mee opzij getrokken, nog verder uit de lichtkring van de fakkels. 'Hij is het echt! Alleen een stuk jonger. Wat moeten we nu doen?'

'Helemaal niets,' fluisterde Paul terug. 'We kunnen moeilijk naar hem toe lopen en gedag zeggen! We mogen hier eigenlijk niet eens zijn.'

'Maar waarom is hij hier?'

'Dom toeval. Hij mag ons in geen geval zien. Kom, we moeten naar de oever.'

Maar geen van beiden verroerde zich. Alle twee staarden ze naar

de donkere raampjes van de koets, nog meer gefascineerd door dit tafereel dan door wat zich zo-even op het podium van het Globetheater had afgespeeld.

'Ik heb u bij onze laatste ontmoeting toch duidelijk te verstaan gegeven wat ik van u vind,' klonk de stem van de Franse baron uit de koets.

'O ja, dat hebt u inderdaad!' Het zachte lachje van de bezoeker bezorgde Paul kippenvel, zonder dat hij kon zeggen waarom.

'Mijn besluit staat vast!' De stem van de baron beefde licht. 'Ik zal dit duivelse apparaat overhandigen aan de Alliantie, welke valse methoden u ook gebruikt om me daarvan af te brengen. Ik weet dat u een verbond hebt gesloten met de duivel.'

'Wat bedoelt hij daarmee?' fluisterde Lucy.

Paul schudde alleen maar zijn hoofd.

Weer klonk een zacht lachje. 'Mijn kortzichtige, verblinde voorvader! Uw leven – en het mijne – was zoveel makkelijker geweest als u naar mij had geluisterd in plaats van naar uw bisschop of die beklagenswaardige fanatiekelingen van de Alliantie. Als u uw verstand gebruikt had in plaats van uw rozenkrans. Als u ingezien had dat u deel uitmaakt van iets groters dan wat uw priester u predikt.'

Het antwoord van de baron leek te bestaan uit een Onzevader; Lucy en Paul hoorden hem alleen heel zacht mompelen.

'Amen!' zei de bezoeker met een zucht. 'Dus dat is uw laatste woord hierover?'

'U bent de duivel in eigen persoon!' zei de baron. 'Verlaat mijn koets en kom me nooit meer onder ogen.'

'Zoals u wenst. Dat is een kleine moeite. Ik heb het u niet eerder

verteld, zodat u zich niet onnodig zou opwinden, maar op uw grafsteen, die ik met eigen ogen gezien heb, staat als sterfdatum 14 mei 1602.'

'Maar dat is...,' zei de baron.

'... vandaag, precies. En het is al bijna middernacht.'

Ze konden de baron naar adem horen snakken.

'Wat doet hij nou?' fluisterde Lucy.

'Hij overtreedt zijn eigen wetten.' Pauls kippenveld had nu ook zijn nek bereikt. 'Hij praat over...,' Hij onderbrak zichzelf, want in zijn maag voelde hij een zeer bekend, draaiend gevoel.

'Mijn koetsier kan elk moment terugkomen,' zei de baron en nu klonk zijn stem duidelijk angstig.

'Ja, daar twijfel ik niet aan,' reageerde de bezoeker bijna verveeld. 'Daarom heb ik ook nogal haast.'

Lucy had haar hand op haar maagstreek gelegd. 'Paul!'

'Ik weet het, ik voel het ook. Die vervloekte mist... We moeten rennen als we niet akelig diep omlaag willen storten, de rivier in.' Hij pakte haar bij de arm en trok haar mee, waarbij hij zijn gezicht zorgvuldig van het raampje afwendde.

'U bent weliswaar eigenlijk in uw vaderland gestorven, aan de gevolgen van een onaangename griep,' hoorden ze de stem van de bezoeker zeggen terwijl ze langs de koets slopen. 'Maar aangezien mijn bezoek aan u er uiteindelijk toe heeft geleid dat u hier in Londen bent en u zich in de allerbeste gezondheid verheugt, is hier iets flink uit evenwicht geraakt. En correct als ik ben, voel ik me ertoe verplicht om de dood daarom een handje te helpen.'

Paul hield zich vooral bezig met het gevoel in zijn maag en met het uitrekenen van het aantal meters dat hen nog van de oever

scheidde, maar toch sijnpelde de betekenis van die woorden zijn bewustzijn binnen en opnieuw bleef hij staan.

Lucy porde hem in zijn zij. 'Lopen!' siste ze, terwijl ze zelf al begon te rennen. 'We hebben nog maar een paar seconden!'

Met slappe knieën zette ook hij zich in beweging, en terwijl hij rende en de naderende oever voor zijn ogen begon te vervagen, hoorde hij uit het binnenste van de koets een afschuwelijke, gedempte schreeuw, gevolgd door een rochelend 'Duivel!' Toen heerste er een doodse stilte.

*Uit de annalen van de Wachters
18 december 1992*

Lucy en Paul zijn vandaag om 15 uur naar het jaar 1948 gestuurd om te elapseren. Toen ze om 19 uur terugkeerden, landden ze in het rozenperk voor het raam van de drakenzaal, in volkomen doorweekte kostuums uit de 17e eeuw.

Ze maakten een nogal verwarde indruk op me en praatten allerlei onzin, dus lichtte ik tegen hun wil lord Montrose en Falk de Villiers in.

Het liet zich echter allemaal heel eenvoudig verklaren.

Lord Montrose herinnerde zich nog precies dat ze in 1948 in de tuin een gekostumeerd feest hadden gehouden, en dat in de loop van de avond een aantal gasten, waaronder ook Lucy en Paul, na het drinken van te veel alcohol in de goudvisvijver belandden.

Lord Lucas nam de verantwoordelijkheid voor het voorval op zich en beloofde de twee geruïneerde exemplaren van de rozen 'Ferdinand Picard' en

'Mrs John Laing' te vervangen.

Lucy en Paul kregen te horen dat ze voortaan, in welke tijd dan ook, ver uit de buurt van alcohol moesten blijven.

Bericht, J. Mountjoy, adept tweede graad.

1.

‘D ame en heer, dit is een kerk! Hier mag je niet zoenen!’
Geschrokken keek ik op en ik deinsde achteruit in de verwachting een ouderwetse pastoor in wapperend habijt en met een verontwaardigd gezicht op me af te zien rennen, helemaal klaar om een preek op ons neer te laten donderen. Maar het was niet de pastoor die onze zoen had onderbroken. Het was niet eens een mens. Het was een kleine waterspuwer, die op de kerkbank vlak naast de biechtstoel hurkte en mij nu net zo verbluft aanstaarde als ik hem.

Terwijl dat eigenlijk nauwelijks mogelijk was. Mijn toestand kon je strikt genomen niet meer met verbluftheid omschrijven. Om eerlijk te zijn had ik eerder zoiets als een kolossale denktechnische pauze.

Alles was begonnen met die kus.

Gideon de Villiers had mij, Gwendolyn Shepherd, gekust.

Natuurlijk had ik me moeten afvragen waarom hij zo plotseling op het idee was gekomen – in een biechtstoel in een kerk ergens

in Belgravia in het jaar 1912 – vlak nadat we een adembenemende vlucht met alles erop en eraan achter de rug hadden, waarbij mijn enkellange, nauwsluitende jurk met de idiote matrozenkraag niet het enige was geweest wat me gehinderd had.

Ik had een vergelijkende analyse kunnen maken van de kussen die ik van andere jongens gekregen had en me kunnen afvragen waar het aan lag dat Gideon zo veel beter kon zoenen.

Ik had ook kunnen nadenken over het feit dat er een wandje met daarin een biechtraampje tussen ons in zat, waar Gideon zijn hoofd en zijn armen doorheen gewrongen had, en dat dat niet de ideale omstandigheden voor een zoen waren, even afgezien van het feit dat ik niet nog meer chaos in mijn leven kon gebruiken nu ik pas drie dagen geleden had ontdekt dat ik het tijdreisgen van mijn familie geërfd had.

Maar de waarheid was dat ik helemaal niets dacht, behalve misschien ‘O!’ en ‘Mmm...’ en ‘Meer!’

Daardoor had ik ook het trekkende gevoel in mijn buik niet echt opgemerkt, en pas op dit moment, terwijl de kleine waterspuwer zijn armen over elkaar sloeg en me vanaf zijn kerkbank met fonkelende ogen aanstaarde, pas nu mijn blik op het poepbruine gordijn van de biechtstoel viel dat net nog van groen fluweel was, drong langzaam tot me door dat we in de tussentijd teruggesprongen waren naar het heden.

‘Shit!’ Gideon trok zich terug naar zijn kant van de biechtstoel en wreef over zijn achterhoofd.

Shit? Ik donderde met een klap omlaag uit de zevende hemel en vergat de waterspuwer. ‘Zo beroerd vond ik het nou ook weer niet,’ zei ik zo nonchalant als ik kon. Helaas was ik enigszins

buiten adem, wat flink afbreuk deed aan de totaalindruk. Ik kon Gideon niet recht in de ogen kijken en staarde in plaats daarvan nog steeds naar het bruine polyester van het biechtstoelgordijn.

Jemig! Ik was bijna honderd jaar door de tijd gereisd zonder iets te merken doordat die kus me zo volkomen en totaal... verrast had. Ik bedoel, het ene moment loopt die gast alleen maar op je te mopperen, het volgende zit je samen midden in een achtervolging en moet je je in veiligheid zien te brengen voor mannen met pistolen, en plotseling – als uit het niets – beweert hij dat je heel bijzonder bent en kust hij je. En hoe... Ik werd meteen jaloers op alle meisjes op wie hij geoefend had.

‘Niemand te bekennen.’ Gideon spiedde even langs het gordijn en stapte toen naar buiten, de kerk in. ‘Mooi. We nemen de bus terug naar Temple. Kom, ze verwachten ons vast al.’

Ik staarde hem van achter het gordijn niet-begrijpend aan. Betekende dit dat hij gewoon weer wilde overgaan tot de orde van de dag? Na een kus (of eigenlijk liever nog ervoor, maar daarvoor was het nu te laat) zou je misschien eerst een paar dingen moeten ophelderen, toch? Was die zoen een soort liefdesverklaring geweest? Waren Gideon en ik nu misschien zelfs een stel? Of hadden we alleen een beetje zitten kussen omdat we even niks beters te doen hadden?

‘In deze jurk ga ik niet met de bus,’ zei ik beslist, terwijl ik zo waardig als maar mogelijk was opstond. Ik had nog liever mijn tong afgebeten dan hem een van de vragen te stellen die net door mijn hoofd waren geschoten.

Mijn jurk was wit met hemelsblauwe linten in de taille en langs de kraag, vermoedelijk vreselijk hip in het jaar 1912 maar niet erg

geschikt om je in de eenentwintigste eeuw mee in het openbaar vervoer te vertonen. ‘We nemen een taxi.’

Gideon draaide zich naar me om, maar sprak me niet tegen. In zijn nette jasje en broek met vouwen leek hij zich ook niet echt buswaardig te voelen. Terwijl hij er toch erg goed uitzag, zeker nu zijn haren niet meer zo strak achter zijn oren gekamd waren, maar in warrige lokken over zijn voorhoofd vielen.

Ik stapte ook naar buiten, het schip van de kerk in, en huiverde. Het was hier binnen ijskoud. Of was ik gewoon moe, omdat ik de afgelopen drie dagen nauwelijks aan slapen toe was gekomen? Of kwam het door wat er zojuist gebeurd was?

Vermoedelijk had mijn lichaam de afgelopen tijd meer adrenaline aangemaakt dan in alle zestien jaren daarvoor. Er was zo veel gebeurd en ik had zo weinig tijd gehad om erover na te denken; mijn hoofd leek bijna uit elkaar te knallen van alle informatie en emoties. Als ik een personage in een strip was geweest, had er nu een denkwolkje boven mijn hoofd gezweefd met daarin gigantische vraagtekens. En misschien een paar doodshoofden.

Ik vermande me. Als Gideon wilde overgaan tot de orde van de dag... prima, dat kon ik ook. ‘Oké, laten we dan wegwezen hier,’ zei ik bot. ‘Ik heb het koud.’

Ik wilde langs hem lopen, maar hij pakte me bij mijn arm. ‘Luis-ter eens, over net...’ Hij stopte, waarschijnlijk in de hoop dat ik hem in de rede zou vallen.

Wat ik natuurlijk niet deed. Ik wilde maar al te graag weten wat hij te zeggen had. Bovendien had ik moeite met ademen, zo dicht stond hij bij me.

‘Die zoen... dat had ik...’

Weer slechts een halve zin. Maar in gedachten maakte ik hem meteen af: ...*niet zo bedoeld*.

O ja, tuurlijk, maar dan had hij het gewoon niet moeten doen, toch? Anders is het net zoiets als een gordijn in de fik steken en je er vervolgens over verbazen dat het hele huis in lichterlaaie staat. (Oké, stomme vergelijking.) Ik wilde het hem absoluut niet gemakkelijker maken en keek hem koel en afwachtend aan. Dat wil zeggen, ik probeerde hem koel en afwachtend aan te kijken, maar in werkelijkheid had ik waarschijnlijk zo’n ‘Ik ben de lieve kleine Bambi, schiet me alsjeblieft niet dood’-blik, ik kon er niets aan doen. Het enige dat er nog aan ontbrak, was dat mijn onderlip zou gaan trillen.

Dat had ik niet zo bedoeld. Kom op, zeg het dan!

Maar Gideon zei helemaal niets. Hij trok een haarspeld uit mijn verwarde haren (vermoedelijk zag mijn ingewikkelde kapsel er inmiddels uit alsof er een vogelpaartje in genesteld had), nam een lok in zijn hand en wikkelde die om zijn vinger. Met zijn andere hand begon hij mijn gezicht te strelen en toen boog hij zich naar me toe en kustte me opnieuw, deze keer heel voorzichtig. Ik sloot mijn ogen... en meteen gebeurde weer precies hetzelfde als zojuist: mijn hersens hielden een weldadige denkpauze. (Ze zonden niets anders meer uit dan ‘O’, ‘Mmm’ en ‘Meer!’)

Helaas duurde het niet langer dan tien seconden, want toen zei een stem vlak naast ons geërgerd: ‘Zijn jullie nou alweer bezig?’

Geschrokken gaf ik Gideon een duwtje tegen zijn borst en toen staarde ik recht in de tronie van de kleine waterspuwer, die onder-tussen met zijn kop omlaag van de galerij bungelde waar we onder stonden. Of beter gezegd: het was de geest van een waterspuwer.

Gideon had mijn haar losgelaten en een neutraal gezicht opgezet. Och nee! Wat moest hij nou van me denken? In zijn groene ogen stond niets te lezen, hoogstens lichte verbazing.

‘Ik... ik dacht dat ik iets hoorde,’ mompelde ik.

‘Oké,’ zei hij langzaam maar beslist vriendelijk.

‘Je hoorde mij,’ zei de waterspuwer. ‘Je hóorde mij!’ Hij was ongeveer zo groot als een kat en zijn gezicht leek ook wel wat op dat van een kat, maar behalve twee puntige, grote lynxoren had hij daartussen bovendien twee ronde hoorntjes. Verder had hij vleugeltjes op zijn rug en een lange geschubde hagedissenstaart, die eindigde in een driehoek en opgewonden heen en weer zwiepte. ‘En je kunt me ook zien!’

Ik gaf geen antwoord.

‘Dan kunnen we maar beter gaan,’ zei Gideon.

‘Je kunt me zien en horen!’ riep de kleine waterspuwer enthousiast. Hij liet zich van de galerij op een kerkbank vallen en hupte op en neer. Zijn stem klonk hees, als van een verkouden kleuter. ‘Ik merkte het heus wel!’

Nu alsjeblieft geen fouten maken, dacht ik, anders zou ik hem nooit meer kwijtraken. Ik liet mijn blik nadrukkelijk ongeïnteresseerd over de banken glijden terwijl ik naar de deur van de kerk liep. Gideon hield hem voor me open.

‘Dank je, dat is zeer vriendelijk!’ zei de waterspuwer en hij glipte ook naar buiten.

Buiten op het trottoir knipperde ik tegen het licht. Het was bewolkt en dus was de zon niet te zien, maar ik schatte dat het tegen de avond liep.

‘Wacht nou!’ riep de waterspuwer en hij trok aan mijn jurk. ‘We

moeten praten, dringend! Hé, je trapt op mijn voeten... Doe nou niet alsof je me niet kunt zien. Ik weet dat je me wel ziet.’ Uit zijn mond spoot een scheut water, dat vlak voor mijn knooplaarsjes een plasje vormde. ‘Oeps. Sorry. Dat gebeurt alleen als ik opgewonden ben.’

Ik keek omhoog langs de gevel van de kerk. De bouwstijl was vermoedelijk victoriaans, met kleurige ramen en twee mooie, speelse torentjes. Bakstenen werden afgewisseld door crèmekleurig pleisterwerk, waardoor een vrolijk streeppatroon ontstond. Maar hoe hoog ik ook keek, aan het hele bouwwerk was geen enkel beeld of waterspuwer te ontdekken. Vreemd dat die geest hier dan toch rondhing.

‘Hier ben ik!’ riep de waterspuwer en hij klauterde vlak voor mijn neus tegen het metselwerk op. Hij kon klimmen als een hagedis, dat kunnen ze allemaal. Ik staarde een seconde lang naar de baksteen naast zijn kop en keerde me toen van hem af.

De waterspuwer was er nu niet meer zo zeker van dat ik hem echt kon zien. ‘Ah, toe nou,’ zei hij. ‘Het zou zo leuk zijn om een keer met iemand anders te praten dan met de geest van sir Arthur Conan Doyle.’

Zeer geraffineerd, dat kereltje. Maar ik trapte er niet in. Ik had weliswaar best medelijden met hem, maar ik wist hoe vervelend die kleine wezentjes konden worden, en bovendien had hij me gestoord tijdens het zoenen en door hem vond Gideon me nu waarschijnlijk een humeurige koe.

‘Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieieieeft!’ smeekte de waterspuwer.

Ik negeerde hem nog steeds zo goed en zo kwaad als het ging. Mijn hemel, ik had echt al wel genoeg problemen aan mijn hoofd!

Gideon was naar de stoeprand gelopen en stak zijn hand op voor een taxi. Natuurlijk kwam er meteen een aan die vrij was. Sommige mensen hebben met dat soort dingen gewoon altijd geluk. Of ze bezitten zoiets als een natuurlijke autoriteit. Mijn grootmoeder lady Arista bijvoorbeeld. Zij hoeft maar langs de stoeprand te blijven staan en streng te kijken, of alle taxichauffeurs trappen vol op de rem. ‘Kom je, Gwendolyn?’

‘Je kunt er toch niet zomaar vandoor gaan?’ De schorre kinderstem klonk huilerig, hartverscheurend. ‘Terwijl we elkaar nog maar net gevonden hebben.’

Als we alleen geweest waren, had ik me er waarschijnlijk toe laten verleiden om met hem te praten. Ondanks zijn puntige hoektanden en de klauwen aan zijn poten was hij eigenlijk heel schattig, en waarschijnlijk had hij niet veel gezelschap. (De geest van sir Arthur Conan Doyle had ongetwijfeld wel iets beters te doen. En trouwens, wat zou die in Londen te zoeken hebben?) Maar als je in aanwezigheid van een ander mens met geesten communiceert, denken ze – als je geluk hebt – dat je een leugenaar en een toneelspeler bent, of anders – en dat is meestal het geval – dat je gek bent. Ik wilde niet het risico lopen dat Gideon me voor idioot zou verslijten. Bovendien was de laatste waterspuwergeest met wie ik gesproken had zo afhankelijk geworden dat ik bijna niet meer alleen naar de wc kon.

En dus nam ik met een onbeweeglijk gezicht plaats in de taxi en keek toen we wegreden strak voor me uit. Naast me staarde Gideon uit het raam. De taxichauffeur nam onze kleding via de achteruitkijkspiegel met opgetrokken wenkbrauwen op, maar hij zei niets. Dat moest je hem toch nageven.

‘Het is bijna half zeven,’ zei Gideon tegen mij; blijkbaar wilde hij graag een neutraal gesprek voeren. ‘Geen wonder dat ik sterf van de honger.’

Nu hij het hardop zei, merkte ik dat ik me ook nogal hongerig voelde. Bij het ontbijt met mijn familie had ik mijn geroosterde boterham vanwege de bedrukte sfeer nog niet eens voor de helft naar binnen weten te krijgen en het voedsel in de schoolkantine was zoals altijd oneetbaar geweest. Met een zeker verlangen dacht ik aan de smakelijke sandwiches en scones op de theetafel van lady Tilney, die helaas aan onze neus voorbij waren gegaan.

Lady Tilney! Nu pas schoot me te binnen dat Gideon en ik maar beter iets met elkaar konden afspreken over ons avontuur in 1912. Tenslotte was het nogal uit de hand gelopen allemaal, en ik had geen idee wat de Wachters, die sowieso geen enkel gevoel voor humor hadden als het om tijdreizen ging, daarvan zouden vinden. Gideon en ik waren terug in de tijd gereisd met de opdracht om lady Tilney in te lezen in de chronograaf (de reden daarvoor had ik, tussen twee haakjes, nog steeds niet helemaal begrepen, maar het scheen allemaal vreselijk belangrijk te zijn; voor zover ik wist, ging het op z'n minst om de redding van de wereld). Maar voor we dat hadden kunnen doen, waren mijn nicht Lucy en neef Paul opgedoken, volgens iedereen de booswichten in deze hele geschiedenis. In elk geval was Gideons familie daarvan overtuigd en hij dus ook. Schijnbaar hadden Lucy en Paul de tweede chronograaf gestolen en zich daarmee in het verleden verstopt. Men had al in geen jaren iets van hen gehoord, tot ze dus bij lady Tilney verschenen en onze kleine theevisite nogal in de warschopten.

Wanneer precies de pistolen in het verhaal waren opgedoken, had ik door de schrik verdrongen, maar op een gegeven moment had Gideon een wapen tegen Lucy's hoofd gehouden, een pistool dat hij eigenlijk helemaal niet bij zich had mogen hebben. (Net zoals ik mijn mobieltje niet had mogen meenemen, maar met een mobieltje kun je tenminste niemand neerschieten) En daarna waren we de kerk in gevlucht. Toch had ik steeds het gevoel niet van me af kunnen schudden dat die hele kwestie met Lucy en Paul lang niet zo zwart-wit was als de De Villiers het wilden doen voorkomen.

‘Wat gaan we eigenlijk over lady Tilney zeggen?’ vroeg ik.

‘Nou ja.’ Gideon streek vermoeid over zijn voorhoofd. ‘Ik zeg niet dat we moeten liegen, maar misschien zou het in dit geval slimmer zijn om het een en ander weg te laten. Je kunt het praten maar het beste helemaal aan mij overlaten.’

Daar had je hem weer, de oude vertrouwde commandotoon. ‘Ja, tuurlijk,’ zei ik. ‘Ik zal wel knikken en verder m'n mond houden, zoals een meisje hoort te doen.’

Onwillekeurig sloeg ik mijn armen over elkaar. Waarom kon Gideon zich niet een keertje normaal gedragen? Eerst kuste hij me (niet één, maar zelfs twee keer!), om zich meteen daarna weer voor te doen als een grootmeester van de Wachters.

We keken alle twee uitgebreid uit ons eigen raampje.

Het was Gideon die het zwijgen ten slotte verbrak, en dat vervulde me met een zeker gevoel van tevredenheid. ‘Wat is er met je, heb je je tong verloren?’ Zoals hij het zei, klonk het bijna verlegen.

‘Wat?’

‘Dat vroeg mijn moeder altijd toen ik nog klein was. Wanneer ik zo strak voor me uit staarde als jij net deed.’

‘Heb jij een moeder?’ Pas toen ik mijn vraag had uitgesproken, realiseerde ik me hoe belachelijk die was. Mijn hemel!

Gideon trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wat had je dan gedacht?’ vroeg hij geamuseerd. ‘Dat ik een androïde ben die oom Falk en meneer George samen in elkaar hebben geschroefd?’

‘Zo merkwaardig is dat anders niet. Heb je babyfoto's van jezelf?’ Toen ik probeerde om me Gideon als baby voor te stellen, met een ronde, zachte bolle toet en een kaal hoofd, begon ik te grijnzen. ‘Waar zijn je vader en moeder dan eigenlijk? Wonen ze ook hier in Londen?’

Gideon schudde zijn hoofd. ‘Mijn vader is dood en mijn moeder woont in Antibes in Zuid-Frankrijk.’ Heel even perste hij zijn lippen op elkaar en ik dacht al dat hij weer in zwijgen zou vervallen. Maar toen ging hij verder: ‘Met mijn jongere broertje en haar nieuwe man, monsieur Noem-me-nou-papa Bertelin. Hij heeft een bedrijf dat hele kleine onderdelen van platina en koper maakt voor elektronische apparaten en dat loopt blijkbaar supergoed; in elk geval heeft hij zijn protserige jacht Croesus genoemd.’

Eerlijk gezegd was ik stomverbaasd. Zo veel persoonlijke informatie in één keer, dat was helemaal niets voor Gideon. ‘O, maar het is toch heel cool om daar in de vakantie naartoe te gaan, of niet?’

‘Jazeker,’ zei hij spottend. ‘Er is een zwembad zo groot als drie tennisvelden en dat belachelijke jacht heeft gouden waterkranen.’

‘Dat lijkt me toch in elk geval een stuk beter dan een onverwarmd huisje in Peebles.’ Ons gezin bracht altijd zo ongeveer de

hele zomervakantie in Schotland door. ‘Als ik net als jij familie had in Zuid-Frankrijk, zou ik er elk weekend heen gaan. Ook als ze geen zwembad en jacht hadden.’

Gideon keek me hoofdschuddend aan. ‘O ja? En hoe zou je dat dan doen, als je bovendien elke paar uur naar het verleden moet reizen? Niet echt een aantrekkelijke ervaring wanneer je juist met honderdvijftig kilometer per uur over de snelweg raast.’

‘O.’ Dat hele tijdreisverhaal was toch te nieuw voor me om alle consequenties ervan te overzien. Er waren maar twaalf dragers van het gen – verspreid door de eeuwen heen – en ik kon nog steeds niet echt bevatten dat ik een van hen was. Ze hadden eigenlijk gedacht dat het mijn nicht Charlotte zou zijn, die zich vol ijver had voorbereid op haar rol. Maar mijn moeder had om onduidelijke redenen met mijn geboortedatum gesjoemeld en nu zat ik met de gebakken peren. Net als Gideon had ik de keuze om ofwel gecontroleerd met de chronograaf door de tijd te reizen, ofwel op elk moment en waar dan ook door een sprong in de tijd verrast te kunnen worden. Wat, wist ik inmiddels uit eigen ervaring, niet erg aangenaam was.

‘Je zou de chronograaf natuurlijk mee moeten nemen, zodat je in de tussentijd steeds naar ongevaarlijke tijden kunt reizen,’ bedacht ik hardop.

Gideon liet een vreugdeloos gesnuif horen. ‘Ja, op die manier kun je natuurlijk zeer ontspannen reizen, en je leert onderweg ook nog eens allerlei historische plekken kennen. Maar nog afgezien van het feit dat ze me nooit met de chronograaf in mijn rugzak rond zouden laten reizen: hoe zou jij je zo lang zonder dat ding moeten redden?’ Hij keek langs me heen uit het raam. ‘Dankzij

Lucy en Paul is er nog maar eentje, of was je dat soms vergeten?’ Zijn stem klonk weer vreselijk driftig, zoals altijd wanneer hij het over Lucy en Paul had.

Ik haalde mijn schouders op en keek ook uit het raampje. De taxi reed stapvoets in de richting van Picadilly. Ha, geweldig. Avondspits in de city. Waarschijnlijk waren we lopend nog sneller geweest.

‘Het is blijkbaar nog niet tot je doorgedrongen dat je niet veel gelegenheid meer zult hebben om van dit eiland af te komen, Gwendolyn!’ In Gideons stem klonk bitterheid door. ‘Of deze stad uit. In plaats van je in Schotland vakantie te laten houden, had je familie je beter de wijde wereld kunnen laten zien. Nu is het daarvoor te laat. Stel je er maar op in dat je alles waarvan je droomt alleen nog via Google Earth zult kunnen bekijken.’

De taxichauffeur haalde een verfromfaaide pocket tevoorschijn, leunde naar achteren in zijn stoel en begon onverstoord te lezen.

‘Maar... je bent toch in België geweest, en in Parijs?’ zei ik. ‘Om daarvandaan naar het verleden te reizen voor het bloed van hoe heet hij ook weer en dinges...’

‘Ja, tuurlijk,’ viel hij me in de rede. ‘Samen met mijn oom, drie Wachters en een kostuummaakster. Leuk reisje! En dan heb ik het er nog niet eens over hoe waanzinnig exotisch België is. Droomt niet iedereen ervan om een keer drie dagen naar België te mogen reizen?’

Geschrokken van zijn plotselinge heftigheid vroeg ik zacht: ‘Waar zou jij dan heen gaan als je mocht kiezen?’

‘Je bedoelt als ik dat vervloekte tijdreisgen niet had? Goh, ik zou

niet weten waar ik moest beginnen. Chili, Brazilië, Peru, Costa Rica, Nicaragua, Canada, Alaska, Vietnam, Nepal, Australië, Nieuw-Zeeland...’ Hij glimlachte zwakjes. ‘Nou ja, zo ongeveer overall naartoe, behalve naar de maan. Maar er is niet veel aan om na te denken over wat je nooit zult kunnen doen. We moeten ons erbij neerleggen dat ons leven wat reizen betreft nogal eentonig zal zijn.’

‘Afgezien dan van de reizen door de tijd.’ Ik werd rood omdat hij ‘ons leven’ gezegd had en omdat dat op de een of andere manier zo... intiem klonk.

‘Dat is in ieder geval een compensatie voor die eeuwige controle en het voortdurend opgesloten zitten,’ zei Gideon. ‘Als ik die reizen door de tijd niet had, was ik allang doodgegaan van verveling. Een paradox, maar wel waar.’

‘Ik geloof dat ik af en toe naar een spannende film gaan wel genoeg prikkeling zou vinden, eerlijk gezegd.’ Verlangend keek ik een fietser na, die tussen de file door slingerde. Ik wilde nu eindelijk wel eens naar huis! De auto’s voor ons kwamen geen millimeter vooruit, wat onze lezende chauffeur prima leek te vinden.

‘Als je familie in Zuid-Frankrijk woont, waar woon jij dan eigenlijk?’ vroeg ik aan Gideon.

‘Sinds kort heb ik een woning in Chelsea. Maar daar ben ik eigenlijk alleen maar om te douchen en te slapen. Als ik er al ooit ben.’ Hij zuchtte. In elk geval had hij de afgelopen drie dagen blijkaar net zo weinig slaap gehad als ik. Of zelfs nog minder. ‘Daarvoor woonde ik bij mijn oom Falk in Greenwich, sinds mijn elfde. Toen mijn moeder meneer Chagrijn leerde kennen en uit Engeland weg wilde, zagen de Wachters dat natuurlijk niet zitten.

Tenslotte zou het maar een paar jaar duren tot mijn initiatiesprong en ik moest nog heel veel leren.’

‘En toen heeft je moeder je hier achtergelaten?’ Dat zou mijn moeder nooit over haar hart kunnen verkrijgen, dat wist ik zeker.

Gideon haalde zijn schouders op. ‘Ik mag mijn oom wel, hij is oké, wanneer hij tenminste niet de grootmeester van de loge uithangt. Ik heb hem in elk geval duizend keer liever dan mijn zogenaamde stiefvader.’

‘Maar...’ Ik durfde het bijna niet te vragen en fluisterde daarom: ‘Maar mis je ze dan niet?’

Weer een schouderophalen. ‘Tot mijn vijftiende, toen ik nog zonder gevaar kon reizen, ging ik er alle vakanties heen. En mijn moeder komt minstens twee keer per jaar naar Londen, officieel om mij te bezoeken, maar in werkelijkheid meer om het geld van monsieur Bertelin uit te geven. Ze heeft een zwak voor kleren, schoenen en antieke sieraden. En voor macrobiotische sterrenrestaurants.’

Die vrouw leek werkelijk een modelmoeder te zijn. ‘En je broer?’

‘Raphael? Die is intussen een echte Fransman geworden. Hij zegt *papa* tegen Chagrijn en moet ooit het platina-imperium overnemen. Hoewel het er op het moment naar uitziet dat het hem niet eens lukt om zijn school af te maken, de luiwammes. Hij verdiept zich liever in de meisjes dan in zijn boeken.’ Gideon legde zijn arm achter me op de rugleuning en prompt reageerde de frequentie van mijn ademhaling daarop. ‘Waarom kijk je nou zo geschokt? Heb je soms medelijden met me of zo?’

‘Een beetje,’ zei ik eerlijk en ik dacht aan de elfjarige jongen die

helemaal alleen in Engeland had moeten achterblijven. Bij een stelletje geheimzinnig doende mannen die hem dwongen vechtslessen te volgen en viool te spelen. En polo! ‘En Falk is niet eens je echte oom. Alleen maar verre familie.’

Achter ons werd driftig getoeterd. De taxichauffeur keek eventjes op van zijn boek en zette toen de taxi in beweging zonder verder van zijn lectuur op te kijken. Ik hoopte maar dat het hoofdstuk dat hij las niet al te spannend was.

Gideon leek helemaal niet op hem te letten. ‘Falk is altijd als een vader voor me geweest,’ zei hij. ‘Echt, je moet stoppen met naar me te kijken alsof ik David Copperfield ben.’

Huh? Waarom zou ik denken dat hij David Copperfield was?

Gideon kreunde. ‘Ik bedoel het romanpersonage van Charles Dickens, niet de goochelaar. Lees jij eigenlijk wel eens een boek, af en toe?’

En daar was hij weer: de oude arrogante Gideon. Mijn hoofd was bijna gaan duizelen van alle vriendelijkheid en vertrouwelijkheden. Voor de verandering was ik haast opgelucht dat Gideonde-eikel terug was. Ik trok een zo hooghartig mogelijk gezicht en schoof een stukje bij hem vandaan. ‘Eerlijk gezegd hou ik meer van moderne literatuur.’

‘O ja?’ Gideons ogen glinsterden geamuseerd. ‘Wat dan zoal?’

Hij kon niet weten dat mijn nichtje Charlotte me jarenlang regelmatig dezelfde vraag gesteld had, en wel met precies dezelfde arrogantie. Eigenlijk las ik helemaal niet zo weinig en ik had dus altijd bereidwillig antwoord gegeven, maar aangezien Charlotte mijn lectuur altijd minachtend als ‘niet fijnzinnig’ en ‘domme meidenrotzooi’ had afgedaan, had ik er op een gegeven moment

genoeg van gekregen en haar pleziertje voor eens en voor altijd vergald. Soms moet je mensen met hun eigen wapens bestrijden. De truc is om absoluut niet te aarzelen voor je iets zegt, en je moet er ook in elk geval één bekende bestsellerauteur tussen stoppen, het liefste een van wie je ook echt een boek gelezen hebt. Verder geldt: hoe exotischer en vreemder de naam, hoe beter.

Ik hief mijn kin en keek Gideon recht in de ogen. ‘Nou ja, George Matussek lees ik bijvoorbeeld graag, Wally Lamb, Pjotr Selvjeniki, Liisa Tikaanenen – sowieso hou ik van Finse schrijvers, die hebben zo’n speciale humor – verder alles van Jack August Merrywether – hoewel zijn laatste boek enigszins een teleurstelling was – Helen Marundi natuurlijk, Tahuro Yashamoto, Lawrence Delaney, en natuurlijk Grimphook, Tscherkowsky, Maland, Pitt...’

Gideon keek absoluut perplex.

Ik rolde met mijn ogen. ‘Rudolf Pitt natuurlijk, niet Brad.’

Zijn mondhoek trok een beetje.

‘Hoewel ik moet zeggen dat ik *Amethistsneeuw* echt niks vond,’ ging ik snel verder. ‘Te veel hoogdravende metaforen, vond je ook niet? Tijdens het lezen dacht ik steeds dat iemand anders die voor hem bedacht moest hebben.’

‘*Amethistsneeuw*?’ herhaalde Gideon en nu glimlachte hij echt. ‘O, ja... dat vond ik ook vreselijk hoogdravend. Maar *Barnsteenlawine* vond ik dan wel weer ontzettend goed.’

Ik kon niet anders, ik moest teruglachen. ‘Ja, met *Barnsteenlawine* heeft hij de Oostenrijkse Staatsprijs voor Literatuur echt verdiend. En wat vind je dan van Takoshi Mahuro?’

‘Zijn vroege werk is oké, maar ik vind het nogal vermoeiend dat

hij steeds opnieuw zijn jeugdtrauma's gebruikt,' zei Gideon. 'Van de Japanse literatuur ligt Yamamoto Kawasaki me beter, of Haruki Murakami.'

Nu kon ik niet meer stoppen met giechelen. 'Murakami bestaat echt.'

'Weet ik,' antwoordde Gideon. 'Charlotte heeft me een boek van hem gegeven. De volgende keer dat ik het met haar over boeken heb, zal ik haar *Amethistsneeuw* aanraden. Van... hoe heet hij ook weer?'

'Rudolf Pitt.' Had Charlotte hem een boek gegeven? Wat, eh... aardig van haar. Je moet er maar op komen. En wat deden ze verder eigenlijk met elkaar, behalve over boeken praten? Mijn giechelstemming was meteen verdwenen. Hoe kon ik hier gewoon zo zitten en met Gideon kletsen alsof er tussen ons nooit iets gebeurd was? Er vielen toch eerst nog een paar fundamentele zaken op te helderen. Ik staarde hem aan, zonder precies te weten wat ik hem eigenlijk wilde vragen.

Waarom heb je me gekust?

'We zijn er bijna,' zei Gideon.

Van mijn à propos gebracht keek ik uit het raampje. Inderdaad, ergens tijdens onze woordenwisseling had de taxichauffeur blijkbaar zijn boek weggelegd en de rit voortgezet, en nu stonden we op het punt Crown Office Row in Temple binnen te rijden, waar het hoofdkwartier van het geheime genootschap van de Wachters gevestigd was. Even later kwam de auto op een gereserveerde plek tot stilstand, vlak naast een glanzende Bentley.

'En u weet heel zeker dat we hier mogen blijven staan?'

'Dat komt wel goed,' verzekerde Gideon de chauffeur en hij

stapte uit. 'Nee Gwendolyn, jij blijft nog even zitten terwijl ik het geld haal,' zei hij toen ik hem achterna wilde gaan. 'En vergeet niet: wat ze ons ook vragen, je laat mij het woord doen. Ik ben zo terug.'

'De meter loopt,' zei de taxichauffeur knorrig.

Hij en ik keken Gideon na toen hij tussen de oude, eerbiedwekkende huizen van Temple verdween en nu pas begreep ik dat hij me had achtergelaten als onderpand voor de kosten van de rit.

'Zijn jullie acteurs?' vroeg de taxichauffeur.

'Wat zegt u?' Wat was dat voor fladderende schaduw boven ons?

'Ik bedoel, nou ja, vanwege die rare kostuums.'

'Nee. Museum.' Van het dak van de auto kwamen vreemde krasende geluiden. Alsof er een vogel op was geland. Een grote vogel. 'Wat is dat?'

'Wat bedoel je?' vroeg de taxichauffeur.

'Ik geloof dat er een kraai op de auto zit of zo,' zei ik hoopvol.

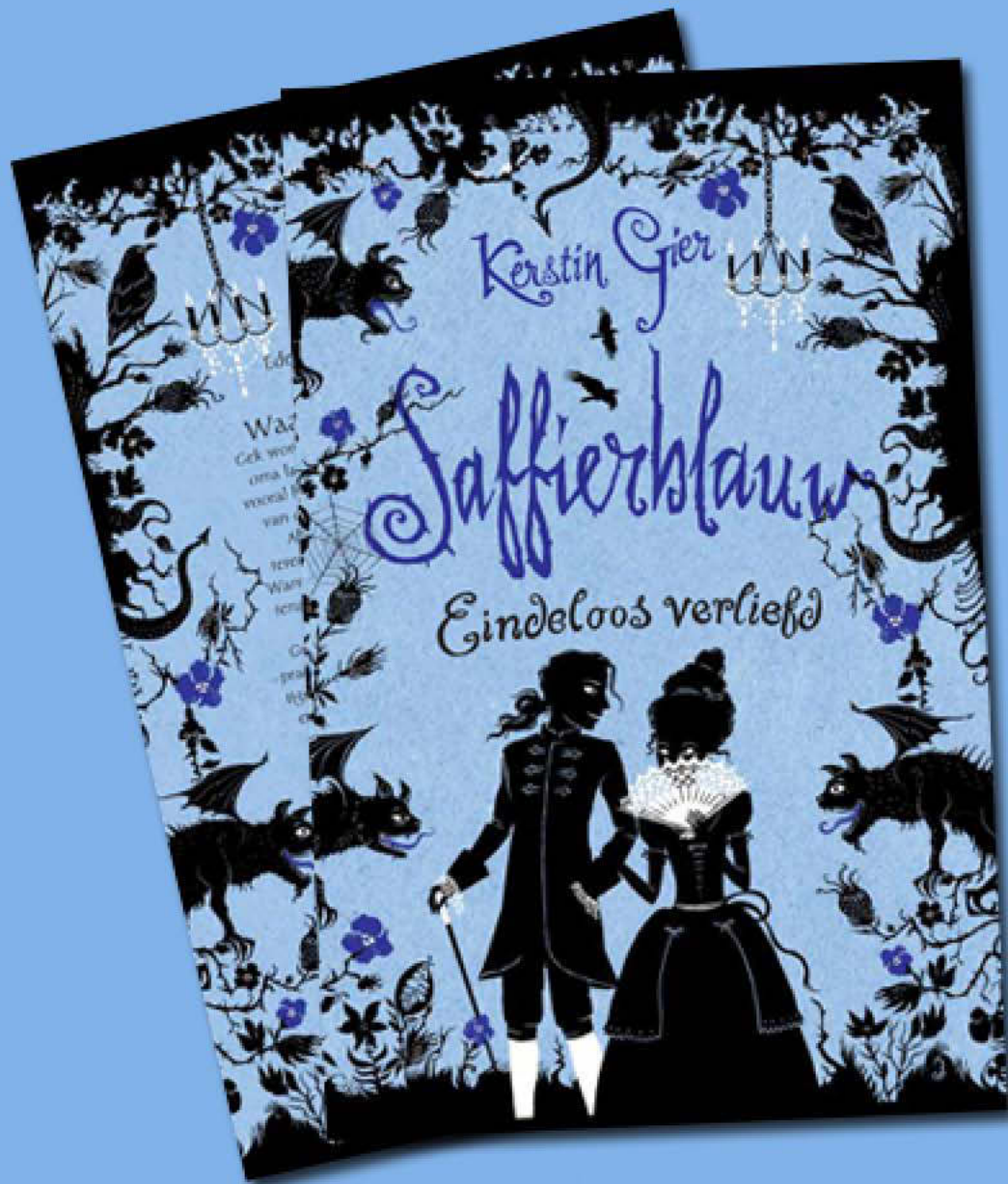
Maar het was natuurlijk geen kraai die vanaf het dak zijn kop omlaag boog en door het raampje naar binnen keek. Het was de kleine waterspuwer uit Belgravia. Toen hij mijn stomverbaasde blik zag, verscheen er een triomfantelijke glimlach op zijn kattengezicht en hij spuugde een plens water over de voorruit.

*De liefde kent geen perk. Niets kan haar vaart
beteug'len,
Geen grendel die haar sluit.
Eer iets geschapen was, bewoog zij hare vleug'len,
En eeuwig slaat zij ze uit.*

Matthias Claudius (1740-1815), vertaling J.A.D. Molster, 1840

Blossom Books

Verder lezen?

Volg Blossom Books voor
nieuws over Saffierblauw

Blossombooks.nl

[Twitter.com/blossombooks](https://twitter.com/blossombooks)

[Facebook.com/blossombooks](https://facebook.com/blossombooks)

Blossombooks.hyves.nl